

ZLO nikdy nespí buďte bdělí bratři

Duben, l.p. 948

averna Potulný mnich poblíž Olomouckého biskupství

„Budme rádi za dnešní časy plné hojnosti a míru, bratři. Troufám si tvrdit, že bitva je dobojovaná, a nás čeká jen poklidné šíření víry a pozvedání ducha českého z bahna pohanství.

Nutno poděkovat našim věrozvěstům, kteří pomalu, trpělivě a v těžkých a nebezpečných časech začali Boží dílo. Mnozí z nich obětovali to nejcennější – vlastní život.

Všichni zajisté znáte pohnutý osud vesnice Šumský Rub.“

„Ne? Ale to vám musím bratři povědět!“

„Byli jedni z prvních. Strachota a Crha, kteří počali šířit víru dole na jihu v Blatenském knížectví. Pohanské kulty ještě pevně držely otěže víry a nebylo jednoduché je převzít. Ale Strachotovi a Crhovi se to podařilo. Přesvědčili místní pohany, aby se podíleli na výstavbě kostela.

Byl to chytrý krok.

A skutečně, mnoho pohanů poznalo pravého Boha. Vše bylo na dobré cestě, jenže pak se něco zvirtlo. Na Šumský Rub padl stín. Nikdo neví, zda-li přišel z temných lesů, které svíraly malinkou vísku kol dokola, nebo byl vyvolán druidy jako pomsta za šíření pravé Víry. Někteří se domnívají, že do Rubu zavítal sám Dábel...“

„Tak či onak, mysl místních napadlo Zlo. Mnozí se dali cestou hříchu. Hněv, lenost, lakomství i smilstvo se začalo šířit mezi občany Šumského Rubu jako černý mor. Strachota i Crha měli plné ruce práce, aby nebohé duše věřících i pohanů obrátili zpět na Víru. Ale marně. Dábel, nebo Zlá duše, chcete-li, měl navrch. Vše vyvrcholilo ohavnou vraždou bratra Crhy.

Našli ho rozsápaného v kostele, tělo znesvěcené symboly Zla.“

„Naštěstí zasáhla Boží vůle. Do Šumského Rubu zavítali Strachotovi blízcí přátelé, taktéž bratři víry. Společně začali pátrat po vrahovi nebohého Crhy. Nastražili past a čekali.

Nemuseli čekat dlouho, Zlo je věčně hladové po nevinných duších. A skutečně, z temnoty lesa se vynořilo čiré Zlo, duch samotného Ďábla, který hledal další oběť, do které by zasel hřích. Boj trval až do brzkých ranních hodin. Zlo nelze seknout, Zlo nelze spálit. Zlo lze porazit jen pevnou Vírou. A naši bratři ji měli.

S prvním zakokrháním zahnali Ďábla zpět do stínů lesa. Šumský Rub si mohl oddýchnout. „Ale ne na dlouho“.

„Zlo je houževnaté a Ďábel nikdy nespí. Mnoho nevíme, co se dělo později v Šumském Rubu. Zlo se vrátilo jednu zimu. Za nejdelších nocí rozpoutalo peklo. Obyvatelé Šumského Rubu zešileli.

Mrtvolky se kupily na zmrzlé půdě a rituály smrti byly na denním pořádku. Strachota se stal vězněm a modlil se za pomoc. Bůh jej vyslyšel. Strachotovi přátelé opět přijeli do Šumského Rubu a společnými silami znovu bojovali proti samotnému Ďáblu. Ten vždy ovládl tělo nebohého vesničana. Když jej bratři zabil, Ďábel si vybral tělo jiného vesničana. Boj nemohl skončit jinak, než vyvražděním celé vesnice.“

„Nakonec však byl Ďábel udolán. Ale za jakou cenu? A kdo ví, zemřel-li Ďábel s posledním vesničanem? Ne, ne, milí bratři, všichni víme, že boj se Zlem nikdy nekončí. Budou další vesnice, jako byl Šumský rub. Budou další posedlí lidé, kteří budou potřebovat naši pomoc. Bude dost práce pro nás pro všechny, milí bratři. I v čase hojnosti a míru...“